

ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ είμαι αμετανόητη νοσταλγός του παρελθόντος; Όχι, αλλά είναι πολύ μακρινοί οι καιροί που η Αυστραλία ήταν ένας σωστός Παράδεισος και οι κάτοικοί της απολάμβαναν όλα τα αγαθά του Θεού. Έχω μπροστά μου τα ιστορικά ντοκουμέντα που λένε ότι οι κάτοικοί της είχαν καθημερινή δουλειά, ικανοποιητικούς μισθούς, υψηλό βιοτικό επίπεδο, αποταμιεύσεις στην τράπεζα και όπως μου έλεγε ένας παλιός συμπατριώτης μας ήταν και πολλοί πρωτομετανάστες της πατρίδας μας που έβαζαν τα λεφτά τους αντί για την τράπεζα κάτω από τα στρωματά τους. Δεν υπήρχαν άστεγοι είχαν όλοι ιδιόκτητο κεραμίδι πάνω από τα κεφάλια τους, κρατική περίθαλψη, δωρεάν παιδεία, ψυχαγωγία και απόλυτη ελευθερία.

ΗΤΑΝ λένε τα ντοκουμέντα, η Αυστραλία μια αταξική κοινωνία, όπου όλα τα μέλη της απολάμβαναν τα ίδια αγαθά, τις ίδιες ελευθερίες. Δεν χωρίζονταν σε πλούσιους και φτωχούς, σε έχοντες και μη έχοντες, σε προνομιούχους και περιθωριακούς. Ήταν όλοι ίσοι. Γι'αυτούς τους παραδεισένιους λόγους η φήμη εκείνου του επίγειου Παράδεισου, που τον έλεγαν Αυστραλία, ξαπλώθηκε σε ολόκληρη τη Γη και μάγεψε εκατομμύρια άμοιρους, για να εγκαταλείψουν τη φτωχή αγκαλιά των Μανάδων τους και να πέσουν στην πλούσια και στοργική αγκαλιά της Μητριάς. Έτσι δημιουργήθηκε η πολυπολιτισμική Αυστραλία, για να αποκτήσει εκτός του οικονομικού και πολιτισμικό πλούτο.

ΗΡΘΑΝ, όμως, αργότερα τα Καπιταλιστικά και τα Σοσιαλιστικά κοράκια, που ρήμαξαν την Παραδεισένια αυτή χώρα. Πως; Αντικατέστησαν την κοινωνική «αταξικότητα» με την κοινωνική διαστρωμάτωση, την ισότητα με την ανισότητα, την ευημερία με τη δυστυχία, την κοινωνική αλληλεγγύη και τη συλλογικότητα με τον ατομικισμό, την κρατική περίθαλψη με την ιδιωτική εκμετάλλευση και που απειλούν να επαναφέρουν την Αυστραλία στον μονο-

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

απόψεις

Σωστική Αλλαγή

πολιτισμό της προμεταναστευτικής περιόδου. Την εικόνα αυτή δείχνει στον Αυστραλό πολίτη προνομιούχο και μη το κυβερνητικό έργο της εκάστοτε κυβέρνησης της Καμπέρας, είτε στην εξουσία με κυβέρνηση Εργατικό είτε με Λίμπεραλ. Και αυτό γιατί Λίμπεραλ και Εργατικοί δεν διαφέρουν σχεδόν σε τίποτε σήμερα στις επιλογές της πολιτικής τους. Μόνο που οι προνομιούχοι ευημερούν και οι μη προνομιούχοι καθημερινά αγωνιούν. Η πολιτική αυτή και των δυο Κομμάτων εξουσίας οδηγεί στη μετεξέλιξη της Αυστραλίας από χώρα ισοκατανομής του πλούτου της μεταξύ των πολιτών της σε οικονομική ολιγαρχία.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ είναι κεραυνοβόλα: Μα δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ Αριστεράς και Δεξιάς; Υπάρχει, αλλά γνώμη μας είναι ότι αυτή δεν εκφράζεται μέσα από τους υπάρχοντες Εργατικούς ή Σοσιαλιστικούς κομματικούς σχηματισμούς. Αν Αριστερά σημαίνει αγώνας και διαρκή πάλη για καλύτερες μέρες, τότε ζητάμε συγγνώμη από τους Εργατοπατέρες γιατί το Εργατικό Κόμμα μέχρι σήμερα βρίσκεται στην

απέναντι όχθη. Τα όρια της πολιτικής μεταξύτερων δυο πολιτικών σχηματισμών «Εργατικό και Φιλελεύθερο» είναι πλέον δυσδιάκριτα, αν όχι αόρατα. Ουδείς πλέον μέχρι σήμερα μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν Αριστερός και ποιος ήταν Δεξιός, ποιος ήταν Κυβέρνηση και ποιος Αντιπολίτευση. Το Εργατικό Κόμμα έχει απομακρυνθεί από τις ρίζες της πολιτικής του που δεν είναι άλλες από τις ανάγκες του απλού πολίτη και πολλές φορές στις ιδιωτικοποιήσεις παρουσιαζόταν υπερθρασερικό, γαντζωμένο επάνω στο δόγμα «η οικονομία πριν από την κοινωνία». Έτσι το Εργατικό Κόμμα, από μια λαοσρόβλητη οργάνωση που είχε παράγει το Μεντικέαρ, έχει καταλήξει σε «μαγαζί» των κομματικών στελεχών και του συναφιού τους. Και αυτά ο Λαός μπορεί να αργεί να τα καταλάβει, αλλά όταν τα δει τιμωρεί δυναμικά με εκλογικούς καταπέλτες.

Η ΕΚΛΟΓΗ του Κέβιν Ραντ στην Αρχηγία του Εργατικού Κόμματος και την πρωθυπουργία ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη στιγμή, γιατί πιστεύουμε

ότι θα φέρει την άνοιξη στο Εργατικό Κόμμα, για ένα φιλοπολιτικό, και σύγχρονο, που θα απαντάει στα ερωτήματα των καιρών μας. Έχει ο Κέβιν Ραντ το φιλοπολιτικό πολιτικό ανάστημα να δώσει πειστικές απαντήσεις στα προβλήματα που συνταράσσουν τη χώρα, όπως της Φτώχειας, των Αστέγων, της Ανεργίας, της Υγείας που νοσεί, της Παιδείας και να φροντίσει αυτούς που χρειάζονται στήριξη, δηλαδή τους Συνταξιούχους, τους χαμηλόμισθους, τους άνεργους, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, τις μανάδες εκείνες που ανατρέφουν τα παιδιά μόνες τους, να δώσει άνθιση στις μικρές επιχειρήσεις και να βάλει μέσα σε ένα σπιτάκι τους συνανθρώπους μας εκείνους που κοιμούνται στους δρόμους. Ενώ η αλαλία της Τζούλια Γκίλαρντ σε θέματα που αφορούσαν την καθημερινότητα των πολιτών έφτασε το Εργατικό Κόμμα να το αποστρέφονται ακόμη και οι παραδοσιακοί ψηφοφόροι του και ένας εκλογικός καταποντισμός ήταν αναπόφευκτος. Όμως κανείς δεν το αμφισβητεί ότι ο Κέβιν Ραντ σε κάθε του εμφάνιση φαίνεται πιο φιλοπολίτης, πιο ανθρώπινος, που τον κάνουν ελκυστικό στις μάζες. Γι'αυτό είμαστε σίγουροι πως ο Κέβιν Ραντ θα σώσει το Εργατικό Κόμμα από την εκλογική καταστροφή που ήταν αναπόφευκτη με την Τζούλια Γκίλαρντ.

ΤΗΝ ΟΡΘΟΤΗΤΑ της απόφασης να αντικατασταθεί η Τζούλια Γκίλαρντ από τον Κέβιν Ραντ, ήταν κατά τη γνώμη μας Σωστική Αλλαγή για το Εργατικό Κόμμα. Και αυτό μας το επιβεβαιώνουν οι αλληπάλληλες Δημοσκοπήσεις που δείχνουν άνοδο στη Δημοτικότητα των Εργατικών όχι μόνο σε Ομοσπονδιακό επίπεδο, αλλά και σε όλες τις Πολιτείες. Αυτό μας δείχνει ότι μια νίκη των Εργατικών στις προσεχείς εκλογές είναι πιο κοντά στις προβλέψεις, που θα φέρει την άνοιξη όχι μόνο στο Εργατικό Κόμμα, αλλά και τις Καλύτερες Μέρες του Αυστραλιανού Λαού.

Άρθρο της 19ης Ιουλίου

ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ σήμερα ακριβώς 39 χρόνια από την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο. 39 ολόκληρα χρόνια από την αποφράδα εκείνη ημέρα που ο Αττίλας πάτησε στην Κύπρο και τη λέρωσε. Μαζί λέρωσε και την έννοια του Διεθνούς Δικαίου, της έννομης τάξης και της Παγκόσμιας Ειρήνης. Και όμως «Δεν Ξεχνώ!» Γιατί η λαϊκή κυπριακή θυμωσοφία λέει: «Όλοι λένιν τζιάι πολέμ ο φτωχός τζέι που πονεί». Δηλαδή ο καθένας μπορεί να λείει ότι θέλει αλλά ο φτωχός μιλά συνέχεια για εκείνο που τον πονεί. Και όλοι ξέρουμε εκείνο που μας πονάει περισσότερο είναι εκείνο που μας λείπει. Σήμερα δε εκείνο που λείπει περισσότερο όχι μόνο από τους Κυπρίους αλλά από όλους τους Έλληνες είναι το Βόρειο μέρος της Κύπρου μας. Μας πονάει πολύ, γιατί βλέπουμε ότι και η φετεινή Επέτειος δεν διαφέρει από τις προηγούμενες, τίποτε δεν έγινε για τη Λευτεριά των Κατεχομένων Μερών μας. Για περισσότερο από ένα τέταρτο του αιώνα οι Τούρκοι εισβολείς εξακολουθούν να κατέχουν το Βόρειο Τμήμα της Κύπρου με σκοπό τη δημιουργία στατούς κβο που θα τους κατοχυρώνει Κυριαρχικά Δικαιώματα σε Καταπατημένη Ξένη Γη.

ΤΡΙΑΝΤΑΕΝΝΙΑ ολόκληρα χρόνια από την Εισβολή των Τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο συμπληρώθηκαν, 39 ολόκληρα χρόνια Κατοχής του Βόρειου Τμήματος. Θυμάμαι και «Δεν Ξεχνώ» εκείνο το ζοφερό πρωινό της 20ης Ιουλίου 1974 που ο Αττίλας εισβάλλει

στην Κύπρο και πανικόβλητος ο πληθυσμός κατευθύνεται προς το Νότο, ενώ εκατοντάδες σφαγιάζονται από τις δυνάμεις εισβολής, γυναίκες βιάζονται και αιχμάλωτοι στρατιώτες εκτελούνται. 39 ολόκληρα χρόνια και ακόμη δεν έγινε τίποτε για τη Λευτεριά των Κατεχομένων Μερών μας. Και όπως πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, οι πολιτικοί σε Ελλάδα και Κύπρο αναφέρονται στη ντροπή αυτή, ενώ οι «Απέναντι» αναλίσκονται σε εκδηλώσεις πανηγυρικού χαρακτήρα, παρελάσεις και εκδηλώσεις τόνωσης της εθνικιστικής τους συνείδησης. Η φετεινή Επέτειος δεν διαφέρει από τις προηγούμενες, όπως πολύ πιθανόν δυστυχώς δεν θα διαφέρει και από τις επόμενες. Η Κατοχή ενός μεγάλου κομματιού της Κύπρου τείνει να γίνει καθεστώς, έστω και αν δεν θέλουμε να το πιστέψουμε.

ΩΣΤΟΣΟ η φετεινή συγκυρία έχει κάποιο χαρακτηριστικό που την κάνει πιο ενδιαφέ-

ρουσα τουλάχιστον για μερικές σκέψεις και προβληματισμό. Είναι η εναγώνια προσπάθεια της Τουρκίας να μπει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Όσο και αν από μια πρώτη ματιά δεν φαίνεται να έχει σχέση, παρόλα αυτά η σύνδεσή της είναι προφανής. Η χώρα που εξακολουθεί να κατέχει ένα κομμάτι Κυπριακού εδάφους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διεκδικεί με περίσσιο θράσος την ένταξή της ως κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ οι ΗΠΑ ενισχύουν αυτό το αίτημα, πιέζοντας προς κάθε κατεύθυνση φυσικά και την Τουρκία να συμμορφωθεί με τους κανόνες που διέπουν τα άλλα κράτη-μέλη. Επειδή όμως αυτό δεν μπορεί να γίνει, τουλάχιστον στο σύντομο μέλλον, έχουμε καθήκον Όλοι μας να συνεχίσουμε τον Αγώνα, πριν ο Τούρκος μονιμοποιήσει τα τετελεσμένα, αυτά που επιτεύχθηκαν με τη δύναμη των όπλων και της βίας. Για να αντέξουμε όμως στην άρνησή μας για υποταγή στις απαιτήσεις των Τούρκων χρειάζεται

Ενότητα και Αγωνιστικότητα. Είναι επιβεβλημένο να αφυπνιστούμε Όλοι και να πράξουμε το ΚΑΘΗΚΟΝ μας.

ΠΟΡΕΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ! Το Μέγα αυτό Εθνικό χρέος πέφτει στους ώμους της Οργανωμένης Παοικίας μας. Με εκδηλώσεις Διαμαρτυρίες, Πορείες, Ομιλίες και με ένα σωρό παρόμοια πράγματα να ενημερώσουμε και να ευαισθητοποιήσουμε την κοινή γνώμη για την Αδικία που γίνεται σε βάρος της Κύπρου και να καλέσουμε τους ισχυρούς της Γης να κάνουν αυτό που Πρέπει για να σταματήσει από φέτος η απαράδεκτη αυτή κατάσταση που επικρατεί για 39 χρόνια στη Μαρτυρική μας Κύπρο. Να πέσουν επιτέλους τα Τείχη της Ντροπής και του Μίσους και να σβηστούν οι Πράσινες Διαχωριστικές Γραμμές. Δεν μας ζητάει και πολλά η τόσο Πονεμένη Κύπρο μας. Απλώς μια ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ στον Αγώνα της.

ΚΑΘΗΚΟΝ Πατριωτικό έχουμε την Κυριακή, οι Κοινοτικές μας, οι Οργανισμοί μας, οι Σύλλογοί μας, τα Σωματεία μας, κάθε Οργανωμένος Φορέας και Όλοι ανεξαιρέτως, Σύσσωμος ο Ελληνισμός να κατεβούμε στην «ΠΟΡΕΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ» που διοργανώνει η ΣΕΚΑ και με μια Εντυπωσιακή σε Όγκο και Παλμό Παρουσία μας να στείλουμε το Μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση: Όχι στη Διχοτόμηση και στις Πράσινες Διαχωριστικές Γραμμές του Μίσους και της Ντροπής! Δεν είναι η Λύση που ζητούμε. Εμείς Ζητούμε και Απαιτούμε τη Λευτεριά της Κύπρου.

Την περασμένη Παρασκευή ο δαίμων του τυπογραφείου χτύπησε. Από τεχνικό λάθος επανεκδόθηκε άρθρο της κας Μπαχά από προηγούμενη ημερομηνία. Απολογούμαστε και δημοσιεύουμε σήμερα και το άρθρο της 19ης Ιουλίου.